



Transfagarasanvejen blev anlagt i 1974 med militære formål. I dag er serpentinervejen et yndet turistmål i de fire sommer- og efterårsmåneder, den er farbar. Bemærk fåreflokken ved bækken, lidt t.h. for billedets midte.

På roadtrip i Karpaterne - Europas største bjergkæde

Vi - to voksne med den 13-årige søn - er på en 19 dages rejse til Rumænien. Vi har som sidste del af rejsen planlagt et besøg i Karpaterne - den 1500 kilometer lange bjergkæde i det centrale Rumænien

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@midtjyllandsavis.dk

Vindueskarmen er fuld af vandpytter, da vi vågner i vores airbnb-logi i rumænske Brasov. Det har regnet og tordnet så voldsomt i nat, at de natlige bjæffende hunde har haft svært ved at holde humøret oppe.

Vi - to voksne med den 13-årige søn - er på en 19 dages rejse til Rumænien. Vi har som sidste del af rejsen planlagt et besøg i Karpaterne - den 1500 kilometer lange bjergkæde.

Det ustadige vejr betyder, at vi udsætter roadtrippet og i stedet besøger Peles Castle 47 km syd for Brasov. Det er et must-see, ifølge de rumænere vi har mødt.

Vi er dårligt kommet ud af byen, før trafikken går i stå. Heldigvis fungerer bilens aircondition upåklageligt. Vi snegler os af sted i gå-tempo de følgende 10 kilometer, før vi kommer til et sted med voldsomme mudderskred. En håndfuld huse har fået tonsvis af mudder ind i stuerne og garagerne, og der er brandvæsen med pumper overalt.

Vejen mellem Brasov og Bukarest har kun ét spor i hver retning, så kødannelse er en helt dagligdags ting. Andy, som vi

har lejet bilen af, siger, at de politikere, der skulle stemme en motorvej igennem, har personlige interesser i form af ejerskab af hoteller og restauranter langs den nuværende landevej. Omsider er vi fremme og følger, til fods en meget lang brolagt vej gennem skoven og forbi de sædvanlige boder med kurvevarer, skind og havenisser, til vi kan se slottet på vores højre hånd. Det ser ganske imponerende ud, her midt i naturen.

Dækket op til 40 personer

Indvendig er der fuld skrue på træornamenter, rustninger og riddervåben- og et bord, hvor der er dækket op med krystal til mindst 40 personer. Men hvad laver alt det ridderstads, når slottet blev færdiggjort i 1914!

Det blev bygget til kong Carol 1 af Rumænien som sommerrecidens. Personligt har jeg det lidt specielt med så megen luksus og overflod. Ville have fornøjet mig lige så meget ved at se på en hyrde i bjergene dirigere rundt med 200 får ved hjælp af sin hund. Efter Peles Castle følger vi en landlig vej, der ikke ser ud af meget på kortet og bestemt heller ikke er det i virkeligheden. Den ender foran indgangen til en nationalpark, hvor der skal erlægges et

par lei til en mand i et skur.

Først skal en lastbil dog lige passere på den to meter brede vej. Godt vi ikke mødte den 200 meter længere fremme, hvor høje og lodrette klippesider godt kan give et strejf af klaustrofobi. Vi fortsætter ind i det smukke område langs med en rislende å. Så er vejen ikke asfalteret længere, men fuld af dybe huller og sprækker skabt af vandløb. Vejen skulle være gennemgående, men ikke til en bil af vores slags. Vi vender om, mens tid er.

Efter endnu en nat med kraftig torden og regn har vi nu besluttet os for endeligt at forlade den trygge base hos airbnb-værtinde Madi i Brasov. Hun låner os nogle af sin afdøde mands trøjer, nu vi skal op i bjergene, samt to paraplyer. Vi kan efterlade det hele i bilen hos mekanikeren på lørdag, siger hun.

En befæstet kirke

Transsylvanien var ungarsk indtil 1918. Den ungarske konge fik en masse sachser fra Tyskland til at slå sig ned for at dæmme op for de invasive osmanner. Man boede i små samfund omkring en såkaldt befæstet kirke. Yderst en borgmur og inde bag den

havde man indrettet sig med skole, små værksteder, stalde og hvad der nu skulle til, hvis man blev udsat for en belejring. Inderst i midten lå kirken. Disse kirker finder man overalt, og mange er ganske velholdte.

I Codlia løber vi ind i en, som formentlig ikke er besøgt af mange turister. Der er gratis entré og da vi står et øjeblik midt i det hele og ser lidt rådvilde ud, kommer en mand, der præsenterer sig på tysk som Horst. Han spørger, om vi er tyskere og siger, at han har nøglen til kirken og gerne vil vise os rundt, selvom han egentlig var på vej af sted. Således er vi pludselig i gang med en rundvisning på tysk.

I stiveste puds

Byen Codlia har ca. 30.000 indbyggere, hvoraf der er 373 tysktalende tilbage. Deres eneste mødested er i denne kirke. Der er typisk 30 til gudstjeneste om søndagen. Kirken er fuld af træornamenter i alle mulige farver, og Horst er et rigtigt sympatisk bekendtskab. På vej ud spørger en ca. 35-årig dame, om vi vil se museet, - det er gratis. Vi fornemmer, at vort besøg falder på et turistmæssigt tørt sted.

Så kommer borgmesteren forbi i sti-

veste sorte puds med hvid skjorte. Rådhuset holder også til her. Rundvisningen på museet er meget grundig lige fra de tidligste historiske tider til et komplet ægte udstødningsrør fra en tidlig Dacia model fra Ceausescu-perioden. Alt er flot arrangeret, men i tankerne er vi allerede videre på roadtrippet med kurs mod den højeste bjergkæde i de sydlige Karpaten, nemlig Fagaras-bjergene.

Vi passerer en landsby med fire beboede storkereder inden for en radius af 50 meter. Lidt senere, ud til landevejen ligger en enorm udendørs biks, hvor de sælger havenisser i gips, - en bjørn og en ko i størrelse 1:1. Her er virkelig mulighed for at finde en hadegave. Vi har booket to dage på et hotel/stor luksus-hytte, fordi det ligger i nærheden af det bjerg, vi skal udforske nærmere.

Hotelllets beskyttende mure

Regnen tager til, da vi når frem til den lille slidte udkantsagtige by Cartisoara. Vi må holde ind, da himlen åbner sig fuldstændig, så vi ikke kan se en hånd frem for os. Da vi ringer til hotellet er det svært at kommunikere på grund af regnen, der brager ned på taget. Der dannes hurtigt kæmpemæssige dybe vandpytter på de mudrede veje. Omsider fremme lukkes vi ind bag porten og hotellets beskyttende mure. Det er en lille fem-stjernet oase, vi er havnet på. Lidt norsk-agtig luksusstil med store planker og en pejs og 3-4 andre hold beboere, der er godt ved muffen, dømt ud fra deres køretøjer.

Vi går en runde i landsbyen, der fremstår virkelig slidt. De mudrede og hullede veje giver heller ikke noget løft til det samlede indtryk. Nogle af husene har fået isat nye vinduer, men der er ingen finish. Vellavet aftensmad med dampede ørreder, surdejsbrød og en flaske iskold skøn hvidvin til 37.- kroner

fra en lokal producent. Vi drikker hele flasken. Det er ikke hændt i årtier.

Ejeren, der også serverer, fortæller om en bonde, der kommer forbi tidligt om morgenen og sent om aftenen, med en hjord af store, sorte okser. Vi skal lytte efter lyden af klokker. Følgende morgen vågner jeg ved 6:30-tiden til lyden af klokke og springer hen til vinduet, hvor jeg akkurat når at se en enkelt stor sort langhornet okse, fulgt af en luntende og fløjttende bondemand.

Tykke skiver af svinefedt

Morgenmaden er relativt enkel men god og smukt anrettet. En enkelt ting kunne dog godt undværes, nemlig nogle én centimeter tykke skiver af sejt svinefedt. Sønnen forsøger at tygge i en af dem, men er ved at kløjs i det på grund af konsistensen. Fedtet er en rumænsk egnsret og går under navnet Slanina/Clisa.

Vi triller ud af vejen med kurs mod bjergformationen i det fjerne. Omsider fremme, tager vi fat på opstigningen. Vejen snor sig op i store serpentinersving. Med mellemrum er der små vigepladser, hvor man kan parkere og lade sig opsluge af den smukke udsigt.

Transfagarasan-vejen blev bygget af Ceausescu i 1974 med militære formål og forbinder de to provinser, Transsylvanien med Valakiet. Den militære værdi er dog tvivlsom, da vejen kun er farbar i fire måneder af året, nemlig fra sidst i juni til sidst i oktober. I løbet af opstigningen møder vi fåreflokke, der bliver gennet rundt af hyrder med aggressive og effektive fårehunde. Gad vidst hvilket et menneske det skaber at være alene i et goldt bjergområde med en hund og 200 får alle ugens syv dage?! Jeg går ikke ud fra, at der holdes weekend klokken 16 om fredagen. At dømme efter deres attitude, så er de stolte mennesker.

Tror, at jeg kunne sidde og betragte det fænomen i timevis. Hvor er de får dog dumme at lade sig koste rundt med af en lille kortbenet terrier.

Frisk bjørnelort

Vi holder ind et sted med et hav af vejsideboder for at gå/kravle op og se det berømte Capra-vandfald, navngivet af floden. Der skal være en halv times gang derop. I den tætte skov, midt på stien ligger en stor sort plamage. Det er en frisk bjørnelort.

Fra det tidspunkt skuler man regelmæssigt ind mellem træerne for at sikre sig at bamsefar ikke står på lur et sted. Efter cirka 40 minutter smider undertegnede håndklædet i ringen. Overbeviser endnu en gang mig selv om, at man skal kende sine begrænsninger. Fra det her sted er det ikke en sti, men delvis kravl over klippeblokke, og det er hverken til at se eller høre noget vandfald.

På tilbageturen møder jeg flere hold, der spørger på rumænsk, hvor langt de har igen. Fordriver tiden med at tage billeder af nogle nonner med vandrestok og spejlreflekskamera samt nogle so-fapuder i grelle farver med Ceausescu kontrafej, der er til salg i en bod.

Af sted i Opelen igen og snart er vi fremme ved Balea-søen i 2042 meters højde på toppen af bjerget. Her er koldt og tåget og store driver af sne. Snesevis af boder med mad, skind og diverse turistjuks. Her er hundredevis af parkerede biler og rumænske turister, der er på torsdagsdagsudflugt og køber løs af stegt kød og pølser fra de store grill. Der er ikke noget pas på toppen, men en smal tunnel.

Så går turen ellers hastigt ned på den anden side. Med hjemturen i mente vender vi dog snart om og beslutter os for, at der har været tilstrækkeligt med bjerg på menuen i dag. Apropos menu, får vi

serveret tre gange velvoksne palincaer (brændevin) før aftensmaden, - også den 13-årige søn. Han nøjes med at lugte til den og gyse. Ved 20-tiden går vi hen ad gaden til det sted, hvor nogle hyrder snart kommer drivende med omkring 150 store, sorte okser med lange bagudvendte horn. Vi står i T-krydset og ser, hvordan okserne helt af sig selv, går i hver sin retning og hjem i stalden, hvor de bliver malket for blot 3-4 liter mælk hver. Der står et par lokale og nogle små børn med hyrdestokke (pinde) og betragter det sælsomme syn sammen med os. Dette er vist dagens begivenhed, når man bor i en lille by. Manden, der kan lidt tysk, fortæller, at han har røget i 35 år, men fordi han har drukket den kolesterolfri mælk, fra han var barn, har han aldrig fejlet noget.

Et levn fra en fjern fortid

Fænomenet med de fritgående okser er et levn fra en fjern fortid og langt fra et dagligdags syn i Rumænien. Følgende dag passerer vi floden Fiser. Den har dog ikke nogen nævneværdig lugt! Vort sidste overnatningssted ligger 35 km. nord fra Brasov. Det er en lille fritids-bondegård med Airbnb og et alsidigt udvalg af kulørte havefigurer.

Vi besøger en mark, hvor to lænkehunde (den ene er sær og kugleskør, - den anden aggressiv) holder bjørnene væk fra heste og får. Af samme grund står en radio og kører 24/7. Manden har et festorkester, hvor han er sangeren. Jeg beder ham sætte en cd med musikken på.

Medens den muntre bryllupsmusik fylder gårdspladsen, griber han min kone i hånden og opfører en række hurtige dansetrin, mens hun griner genert. Det muntre billede lader vi stå et øjeblik og afslutter hermed den fjerde og sidste beretning fra Rumænien.



Ved indkørslen til Nationalparken Piatra Craiului føles det som at køre ind i en lodret klippevæg. I vejsiden møder man et trekantet gult skilt med en bjørn. Er det mon en reklame eller en advarsel!



Fårehyrde, der nærmest stiller sig i positur, mens artiklens forfatter farter rundt for at få det perfekte billede i kassen.



Peles Castle fra 1914, er Kong Carol den førstes sommerresidens. Slottet ligger i et naturskønt område lidt syd fra Brasov.



Lokale fra landsbyen står samlet ved aftenstide og venter på at over 100 sorte okser drives fra marken og hjem i staldene.



Løssluppen dans mellem havenisser til rumænsk pop/folkemusik. Det er fru Glass-Køhler og bondemanden, der ses på billedet.